

РЕШЕНИЕ

№ 14240

гр. София, 25.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2058** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Г. Н.- гражданин на А. срещу Решение №13537/31.12.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Г. Н.- гражданин на А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал А. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване от талибаните и се страхува за живота и здравето си, и изводът относно настоящата ситуация в А. е повърхностен и липсва мотивирано произнасяне относно страната на произход. Искане се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Г. Н. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и с помощта на преводач от език дари- И. З. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат Т., определен от САК за процесуален представител от САК и назначен за такъв от страна на съда . Съображения относно

незаконосъобразността на Решението развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 27.09.2024 година оспорващият депозирал молба до ДАБ за предоставяне на закрила, като попълнил Регистрационен лист, в които посочил, че имената са му Г. Н., гражданин на А., етническа принадлежност- пащун,роден е на 21.03.1985 година в А., провинция Н., образование-основно, женен, професия шофьор, владее езици дари и пащу , религия- мюсюлманин сунит, запознат е с Указанията относно реда за подаване на молби за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, със Списъка на организациите, предоставящи безплатна правна помощ и му снета Е. дактилоскопна експертиза.

На 27.09.2024 година до оспорващия е отправена Покана за явяване на интервю на дата 03.10.2024 година, като поканата му е преведена на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари.

На 06.11.2024 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от език дари – Д. Е., в което той посочил, че няма пречки явлият се преводач да извърши превода, учил е до 10 клас, по професия шофьор, плетял е килими, като съпругата и трите им деца се намират в [населено място],а родителите му са починали, сестрите са му в А., има един брат в А. и един в Г., има само афганистанско гражданство , напуснал е А. на 15.06.2024 година легално с виза за И. – туристическа, а след това си подновил визата, като брат му преди това е живял в РБ,като той му изпратил визата за Б.,съпругата на брат му е българка, след завземането на властта талибаните два пъти са го задържали, като първият път е бил за 6 дни, а вторият- за 10 дни и тъй като е служил в Полицията при предишното управление и талибаните са го обвинили, че е неверник и затова са го задържали, а вторият път пак по същите причини е бил задържан, бил е освободен с намесата на старейшините, а първият път задържането се е случило една година след завземането на властта, а след 6 месеца е било второто задържане, не е съден или осъждан, донесъл е документи,от които се вижда, че е бил военен, постъпил в МВР на А. през 2008 година и е работил там до превземането на властта от талибаните и е извършвал военни фронтови и оперативни дейности, а след падането на властта е работил като общ работник , за да може да изхранва семейството си, не е имал проблеми заради професията си, и по никаква друга причина не е имал проблеми, напуснал е А. заради житейските си възгледи, като първият път когато е бил задържан е било месец ноември 2021 година- за 6 дни, а вторият път е бил след 6 месеца -10 дни, а след това е започнал работа като строителен работник и не са го закачали, иска да работи в Б.,за да може да изпраща пари на семейството си и на едната му сестра, която е болна от рак, и иска да му се издаде разрешение за работа .

На 23.12.2024 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председател на ДАБ,с което предложил да се откаже представеното на хуманитарен статут и статут на бежанец на оспорващия.

На 31.12.2024 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 13537, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Г. Н.- гражданин на А..

Решението е връчено на оспорващия на дата 06.01.2025 година, а текстът му е преведен на разбираем за него език- дари с помощта на преводач.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №13537/31.12.2024 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 27.09.2024 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Е. дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, „чужденец, търсещ закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република Б./ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 27.09.2024 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 27.09.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език дари, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; в), „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без

гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а, „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и), „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл. 61, ал. 2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република Б., текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр. 1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл. 1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава-членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият твърди, че е работил в МВР на А. от 2008 година до завземането на властта от талибаните, бил е задържан през месец ноември 2021 година от талибаните за 6 дни, а второто задържане е било след 6 месеца за 10 дни, като от този момент талибаните повече не са го търсили, бил е задържан, защото е работил в МВР на А., напуснал е А. легално с виза за И., а след това с виза е пристигнал в РБ, като брат му е бил в Б., но е заминал за Г., а целта му да е се издаде разрешение за работа.

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото на фона на общата общественостно- политическа и социално- икономическа обстановка в А., той е направил неумел опит да представи бежанска история,използвайки общоизвестни за страната факти и то само и единствено с цел да получи закрила. Нещо повече- твърдяното задържане два пъти– първият път през месец ноември 2021 година , а вторият- път 6 месеца по-късно съответно за 6 и за 10 дни не може да обуслови страх и опасения от преследване,още повече, че задържането му е през ноември 2021 година и през 2022 година и до напускането му – приблизително 2 години след това и не се съдържат доказателства, че е бил търсен от талибаните и възниква въпросът как ако е бил търсен му е издадена виза за пътуване до И.. Нещо повече дори- ако оспорващият се е страхувал за живота си , то той е щял да напусне страната още след като са дошли талибаните на власт и след първото твърдено задържане , като в този продължителен период от време талибаните не са предприели действия срещу него, не е имал никакви проблеми с тях, не е бил преследван, заплашван,съден или осъждан. Що се касае до представената в хода на административното производство Полицейска карта, издадена на името на Н. М. Ш. Н. М., валидна до 28.05.2020 година, то настоящият съдебен състав намира ,че тази карта е издадена на друго лице с други имена, различни от тези на оспорващия. Същото се отнася и до представената в хода на съдебното производство в превод Служебна карта- лист 130 от делото, като настоящият съдебен състав намира, че тези доказателства касаят друго лице и в тях е посочена друга дата на раждане-21.03.1975 година, имената на лицето са различни– Н. М. Ш. Г. Ш./ по фамилия, които сами по себе си не могат да обусловят страх от преследване, още повече , че той повече от две години след второто задържане е живял необезпокоявано в А., като в хода на административното производство оспорващият не е изложил никакви опасения от преследване нито е бил преследван заради етническата си принадлежност- пашун, не е съден или осъждан.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата„бежанец“е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна,а„статут на бежанец“е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец,както и да определят съдържанието на международната закрила,доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II,озаглавена„Оценяване на молбите за международна закрила“,определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване,личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен,биха могли да бъдат считани за преследване,като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът,че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“,освен ако съществуват определени основания да се смята, че това

преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат-държавата,партии или организации,които контролират държавата или значителна част от нейната територия;недържавни субекти,ако може да бъде доказано,че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации,не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете,считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция-трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер,за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а),а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми-физическо или психическо насилие, закони, административни,полицейски и/или съдебни мерки,които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин,преследвания или наказания,които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9,параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си А., защото е бил служител в МВР на А. е противоречива и обосновано административният орган е приел, че търсещият закрила не е бил заплашван, преследван, съден или осъждан именно поради този факт, а целта му е била да я напусне и да си осигури средства за издръжка не него и неговото семейство и от доказателствата по делото и от неговата бежанска история не може да се установи, че е напуснал А. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност,принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел ,че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване,което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплахата от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му , че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплахата, а твърденията му, че е принуждаван да воюва за С. и за П. са недостоверни.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел,че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот.„Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини,различни от изброените в определението за бежанец ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер,а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически

мигрант, а не бежанец. Наред с това,от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си легално с виза за И., а след това легално и в РБ и след изтичане на срока на визата подал молба за закрила с цел да си осигури по-добър живот, като ако той е искал предоставяне на международна закрила, породена от страх от преследване, то още при влизането си в РБ е щял да подаде молба за закрила, а не след като му е изтекла визата. Представеното писмено доказателство на лист 135 и 136 от делото – Копие на Полицейска карта на близка на оспорващия по никакъв начин не може да обуслови страх от преследване, защото ако негови близки са били преследвани заради това, че са били служители в МВР на А., то тяхното опасения и страх от преследване не може да обуслови предоставяне на закрила на оспорващия, защото опасенията и страхът от преследване следва да са на търсещия закрила, а не на негови близки.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме,че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства,като смъртно наказание или екзекуция,нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти,така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. от 24.06.2024,30.09.2024 година, от 31.12.2024 година, от 07.03.2024 година на Дирекция“ Международна дейност“ при ДАБ е видно, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво, а според Международната кризисна група спорадичният характер на репресиите и относително ниският им брой предполагат, че талибаните не са имали „общонационална политика за преследване“ на всички бивши правителствени служители,а най-важното за талибаните е хората да са лоялни към тях днес, а не тяхната вярност отпреди завземането на властта, талибаните декларират,че искат служители от бившата Афганистанска национална армия да се присъединят към техните редици и са започнали кампании за набиране на бивш персонал и някои бивши членове са се присъединили към тях, източници посочват практиките спрямо бивши служители като „непоследователни и „ад- хок“ и „ интересна смесица от противоречиви политики, в същото време повечето цивилни бивши

държавни служители са възобновили задълженията си в новата администрация на К. след поглъщането с изключение на държавните служители- жени.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него причини да живее в Б., безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот .

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за разноси.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Г. Н.- гражданин на А. срещу Решение №13537/31.12.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на У. Н.- гражданин на А..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: